

Тоя мекъ изговоръ на гласътъ *к* не е същия сърбски гласъ *ћ* (чъ), което потвърдява и г. Драгановъ (Ястребовъ стр. XX).

б) Въ сѣверозападна Македония (Галичникъ) въ нѣкои думи, които въ сърбския езикъ иматъ *ћ*, употребява се гласътъ *т*, също както въ българския езикъ. Напр. сърбски: цвеће, пилићи; македонски и български: цвете, пилета.

„Не л' бери цвете, Стале овчаре“ Ястребовъ стр. 120.

с) Въ много думи, дѣто въ сърбския езикъ е *ћ*, въ македонското наречие е *шъ* или *шт*. Напр. сърбски: јањићи (јањад) телићи (телад); македонски: агнища, телища.

д) Дѣто въ книжовния български езикъ е *шт* (ш), тамъ и въ югозападна Македония (Кукушъ) изговарятъ и употребяватъ *шт*, а Сърбитѣ иматъ *ћ*.

Отъ всичко това читателятъ вижда, че въ македонското наречие има гласътъ *чъ* (*ћ*) и че той е по-мекъ, нежели въ книжовния българ. езикъ; че по често се употребява, отколкото въ книжовния българ. езикъ; но едновременно вижда и това, че въ македонското наречие тоя гласъ се употребява по рѣдко, отколкото въ сърбския езикъ, че Македонцитѣ вмѣсто него употребяватъ гласоветѣ (мекко) *к*, *т*, *шъ* и *шт*, а и Българитѣ въ Княжеството вмѣсто него употребяватъ *к* (твърдо), *т* и *ш* (шт).

Ясно е прочее че, ако бихме зели само това прѣдъ видъ, дѣто въ макед. наречие гласътъ *чъ* (*ћ*) е по мекъ и по често се употребява, отколкото въ книжовния българ. езикъ, тогазъ бихме могли да кажемъ, че това наречие е по сродно съ сърбския езикъ. Но като земемъ предъ видъ това, което е и по важно, че въ макед. наречие тоя гласъ (*чъ*, *ћ*) се употребява много по рѣдко, отколкото въ сърб-